

Gömme Dolabım Vardı Benim

– MELEK KIRICI · 16 Temmuz 2015

Yine bir Ramazan Bayramı...

Penceremden bakıyorum çocukların heyecanlarına. Mini mini yavruların sevinçle alışverişe koştukları günleri izliyorum. Kimi babasının ya da annesinin elinden tutmuş, kimi dedesinin, kimi ninesinin...

O minicik yüreklerdeki sevinci nasıl da anlayabiliyorum...

Kimi bulamadıklarıyla üzülecek, kimi bulabildikleriyle yetinecek ve sevinçle hüznün yine at başı koşuşturacak.

Bayramın yaklaşması çocukluğumun gömme dolaplarına götürür beni hep. O tek gözlü dolapta saklanıp annemin beni bulmasını beklediğim günler gelir aklıma.

Bulamaz...

Bulamayışın bile anne hayalini, baba gölgesini getirdiği ne tatlı günlerdi. Hüznün tatlısı olur mu ki?

Olur! İşin içinde hiç göremediğin annenin ve babanın hayali var ise bal gibi olur.

Yine gittim işte o günlere; o minicik tek gözlü gömme dolaba...

Kolay yere saklanırdım bulsun diye annem. Evimizdeki tek saklanılabilecek yer olan o tek gözlü dolabın içine... Beklemekten karnım acıkıp da hayatın devam ettiğini görünce, yine kendi emeklerimle çıkardım dolaptan. Sonra yaslanır destek almak isterdim çocukluğumun şen zıplayışlarından. “Babam” deyip sarılırdım ahşap duvarımıza. Omuzlarımı, sırtımı sürterdim iyiden iyiye; çünkü “Ahşap sıcaktır” derler ya... “Yüzü sıcaktır ahşabın, sıcak tutar baktığında, içini ısıtır” derler ya... İçim ısınsın isterdim ben de.

Üşürdüm oysa...

Aynı kaderi paylaştığın insanları arar gözlerin uzaklarda. Silik hatıralara dalar gidersin gözlerinin ulaşabildiği ufukta. İçin sızlar, nefesin daralır; hızla koşarsın cama ya da bahçeye. Derin derin nefes alırsın acılarını derinliklere sobelememek adına; sıkıştırmak istersin. Öyle doludur ki; sıkışmazlar bir türlü. Sıkıştırılmazsın. Acılarla gezmeyi, nefes almayı, yaşamayı öğrenirsin sonra...

“Benden” dersin güzel olan her şeyi sunup; neyin var, neyin yok verirsin. Bir koşu başlar o an. Bir yarış

ki; öyle böyle değil. Sana ait yavrularının, senin gömme dolaplarına sığmadığını görürsün. Koşarak uzaklaşırlar; yetişemezsin. Koşarsın artlarından; yorulur durursun sonra çaresizce.

Gözün takılır damarlarına. Akan, dolaşan kanını hissedersin. Aynı kanın dolaştığı yakın ya da uzaktakiler gelir aklına. Gülümsersin; düşünürsün sonra... Hayatın tüm zorluklarına karşın, eline alıp tuttuğun kalemle karaladıkların gelir aklına o an. Aynı kanı taşıdığın o canlar okumaz görünürler yazdıklarını; beğeni için bile nabız atışlarını hissettirmezler.

Kendilerine mi dokundun? Anlarsın o an okuduklarını ve takip edildiğini. Çünkü o an kaynar damarların içindeki kanlar; yıldırıma, tufana dönüşür belki de... Aynı grup kana sahip olduğunu işte o an anlarsın onlarla.

Bazen de düşünürsün. "Acaba" dersin, "Zengin mi olmam lazımdı, damarlarında aynı kanı taşıyanların beni fark etmeleri için" ve hüzün koklarsın duvarlardan.

Seni beklentisiz sevenler de vardır ufukta. Tanımasan da hisseder, ayırt edersin; ama sevgi damarındaki nabız atışı, korkuların nedeniyle o kadar düşük atmaktadır ki artık... Onlara değer verirsin; ama korkarsın, o tek gözlü gömme dolabına koyamazsın

İnsanlar girer hayatına; "Eşim" der sana, "Canım" der, "Aşkım" der. Öyle çok gerçek geçmiştir ki üstünden bu kelimelerin; silik hatıralar bulanık bir resim çizer. Gerçeği hissetmek istersin; ellerin, ruhun boşlukta asılı kalır.

İnsanlar tanırısın, doğup büyüdükları sokakları bilmeden. Oturdukları sofraların sıcaklığına, yaşadıkları acıları katk edip hayal kurarsın. "Arkadaşım" dersin, "Dost" dersin, sarılma özlemiyle dokunmak istersin bilmediğin insanlara. Dolaplar büyüktür artık ve sıkça atlar her biri bir diğerine. Bunalırlar; mutsuzluklarına katk edemedikleri canlı kahkahalarında.

Uğraşları vardır farklı farklı; yapmasalar asılırlar darağaçlarında.

Sen mi? Sallanırsın geceler boyu bir taburenin ucunda. Yeni güne uyanır içindeki çocuk; dolabın kapağıysa hep aralık...

El öpmek için dolaştığın uzak akrabaların gelir aklına; bayramların adıyla süslediği mübarek ellerini öptüğün. Gizlendikleri topraklarını ararsın yüz sürmeye; araya denizler girer, dağlar girer; uzanamazsın.

Bayramlar uzaktır artık; uzanamazsın...

Kimseler çalmaz kapını. Sen yüzüne türlü çeşitli maskeleri takarsın dört duvar içinde. Bazen anne

olursun, bazen baba; bazen arkadaş, bazen dost, bazen sevgili, bazen kız kardeş ya da teyze...

Uzatırsın elini yokluğu göre göre; boş kalır avuçların. Büyür de büyür oda gözünde. Gömme olanından dolap ararsın, çocukluğunun bedenini ararsın. Elini attığın saçların da yoktur artık. Dklmşler her acının, her mutluluğun gölgesine. Pırıl pırıl gözlerin yıldızlarını arar. Serpiştirmiş ihtiyaç kolileri sunan Kızılay göreviyle sevgi sunacak birilerini ararsın kapıda ya da gömme dolabında. Senden gidenlerde yoktur.

Bakarsın bu bayram gününde; ağlarsın...

Sonra "Ağlama" derler sana yüzünü bile görmediğin dostların. "Ağlama... şükret sağlığına ve bugününe". Sonra kalkar oturduğu tabureden, yanındaki sarılacaklarına sarılır. Söyler sadece; başka bilemez çünkü ne yazması gerektiğini. Beslenir ruhunu evindeki sevdikleriyle ve uzaktan nasihatler verir sadece.

Bu sahnede "Rolm sevmedim" diyemezsin; bu rolü üstlenip kabul etmekle ykmlsn. En şerefli, en güzel halinle seyircilere oynayıp, alkışlar içinde "Perde!" demelisin.

Artık, Allah'ın seni çok sevdiği için böyle yalnız ve hüzünlü bıraktığını düşünürsün. Ya da düşünmek zorunda hissedersin kendini. "Hüzün bana yakışıyor" dersin. Hüzün yakışıyor; çünkü hüznü bilenin mutluluğu bulduğundaki sevinci bilirsin.

Aslında çok şeyi bilirsin; ama rtersin üzerini...

Akrabalar, gördüğüm ya da görmediğim arkadaşlar, dostlar, kardeşler, sevenler, sevilenler...

Bayramınız kutlu olsun...

Büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden öperim...

Ben gömme dolabıma saklanmaya gidiyorum!